

man ville kræve af et privat pengeinstitut. Her har vi klart nogle dilemmaer, som vi så at sige definerer os ud af ved at afvikle den kommercielle del af Hypotekbankens virksomhed.

Jeg takker som sagt for modtagelsen og vil selvfølgelig, hvad angår de spørgsmål, der i øvrigt er stillet i debatten, sørge for, at der bliver givet fyldestgørende svar under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er finansministerens afsluttende bemærkning, der får mig herop, for hvorfor må staten ikke give lån, der er mere gunstige end dem, der ydes på det private marked?

Det, vi skal behandle i morgen i Finansudvalget, er, at Statens Seruminstitut skal have et lån på 90 mio. kr. Hvorfor skal det partout gives på samme betingelser som dem, de ville få, hvis de gik hen i Den Danske Bank? Det kan jeg sådan set ikke forstå. Jeg synes, det er fint at have et sted, hvor man har mulighed for at få lån på bedre betingelser end dem, man er i stand til at få ude på det private marked, uden at det absolut skal gives som en bevilling på finansloven.

At man har et sted, hvor man kan få billigere lån end dem, Den Danske Bank og alle de andre monopoler tilbyder, er sådan set en fordel, det er ikke et problem.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var kun med hensyn til mit spørgsmål om høringssvar. Jeg synes, og det må vel høre med i processen, at de berørte organisationer og institutioner bør høres om lovforslaget. Eller er der noget, jeg ikke har styr på? Jeg mente faktisk, at det var en selvfølge, at de blev det.

Første næstformand (Birte Weiss):

Finansministeren.

Diskussionen foregår fra talerstolen.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ja, men jeg prøvede at få opklaret hos hr. Ole M. Nielsen, hvem han mente, der var de berørte organisationer, før jeg skule prøve at svare på hans spørgsmål. Det synes jeg har været lidt svært at afgøre i denne sag.

Nogle kan man måske nok definere, men det er lidt vanskeligere her, end det er i så mange

andre spørgsmål. Så jeg vil egentlig opfordre til, at de, som mener, de er berørt, henvender sig til udvalget under udvalgsbehandlingen, for det har været lidt svært for os at indkredse det.

Og så vil jeg sige til hr. Frank Aaen: Jo, hvis der i Folketinget er en udtrykkelig politisk beslutning om, at man vil rentesubsidiere et eller andet, så skal det selvfølgelig føres ud i livet, og så har Folketinget jo også de magtmidler, man måtte ønske til det. Men omvendt bør det jo ikke være sådan, at når Folketinget har sagt til en statslig eller en delvis statslig virksomhed, at den skal gå ud og agere på almindelige arbejdsvilkår, kan der opstå mistanke om, at der er en statslig institution, der alligevel giver den nogle subsidierede lån.

Det er den sammenhæng, det er den sammenblanding, vi skal undgå. Jeg mener ikke, vi har været i den, men jeg mener, at mistanken har været der, og det er en særlig, særskilt begrundelse for at gennemføre dette forslag, at så kan den i hvert fald ikke rejses igen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal nok undlade at trække diskussionen meget mere i langdrag, men bare sige, at det, der selvfølgelig også ligger bag vores modstand, er, at vi grundlæggende er imod hele privatiseringslinjen.

Selv om vi så siger, at vi går ind for lige og fri konkurrence, er situationen jo den, at de store multinationale medicinalfirmaer, Danisco og alle de andre koncerner har deres egen bank, hvor de sikrer sig, at de får mere favorable lån til deres egne virksomheder, end man i øvrigt kan opnå på markedet, fordi de simpelt hen har egen bank, in house-bank. Det, der sker nu, er, at staten afvikler sin in house-bank, som også kunne sikre mere gunstige lånebetingelser end dem, man kan få ude på markedet. Så det er sådan set en skævvridning af konkurrencen, man foretager ved at nedlægge banken.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-